

1.

V pondelok napoludnie v školskej jedálni som to pocítila prvýkrát. Na okamih sa mi zdalo, akoby sa môj žalúdok rútil z najvyššieho bodu horskej dráhy. Trvalo to iba dve sekundy, no i tie stačili na to, aby som si na uniformu prevrhla zemiakové pyré a omáčku. Príbor zarinčal o podlahu, tanier som ešte stihla zachytiť.

„Veď tá gebuzina chutí presne tak, akoby ju už raz z podlahy utreli,“ poznamenala moja kamarátka Leslie, kým som sa provizórne pokúšala odstrániť ten svinčik. Jasně, že sa na mňa upierali všetky pohľady. „Ak chceš, môžeš si namazať na blúzku aj moju porciu.“

„Nie, vďaka.“ Blúzka uniformy strednej školy Saint Lennox mala síce farbu zemiakového pyré, no napriek tomu bil ten fľak do očí. Zapla som si gombíky na tmavomodrom saku.

„Ale čo, malá Gwenny sa zase raz hrala s jedlom?“ utrúsila Cynthia Daleová. „Len si nesadni vedľa mňa, ty ufúľanec.“

„Ako keby som si chcela sadnúť vedľa teba dobrovoľne, Cyn.“ Bohužiaľ, takéto malé nehody s jedlom sa mi stávali častejšie. Len minulý týždeň mi vyskočila z téglíka zelená želatína a pristála o dva metre ďalej v špagetách

jedného piataka. Týždeň predtým som prevrhla čerešňovú šťavu, takže všetci pri stole vyzerali, ako keby mali osýpky. A už som prestala počítať, koľkokrát som si namočila do omáčky, džúsu alebo mlieka tú hlúpu kravatu, ktorá tiež patrí k školskej uniforme.

Ibaže doteraz som pritom ešte nikdy nemala závrat.

Ale pravdepodobne som si to iba namýšľala. V poslednom čase sa totiž u nás doma príliš často hovorilo o závratoch.

Nie však v súvislosti so mnou, ale s mojou sesternicou Charlotte, ktorá teraz sedela vedľa Cynthie, krásna a bezchybná ako vždy, a jedla svoju zemiakovú kašu.

Celá rodina čakala na to, kedy sa Charlotte zakrúti hlava. Niektoré dni sa lady Arista – moja stará mama – informovala každých desať minút, či Charlotte niečo cíti. Prestávku medzi tým využívala moja teta Glenda, Charlottina mama, aby sa svojej dcéry opýtala presne to isté.

A vždy, keď Charlotte odpovedala záporne, lady Arista stisla pery a teta Glenda si vzdychla. Niekedy to bolo aj naopak.

My ostatní – ja, moja mama, moja sestra Caroline, môj brat Nick a prateta Maddy – sme iba zagúľali očami. Isteže bolo vzrušujúce mať v rodine niekoho s časocestovateľským génom, ale postupne to prestávalo byť zaujímavé. Niekedy sme mali toho divadla okolo Charlotte plné zuby.

Charlotte ukrývala svoje pocity za tajomným úsmevom à la Mona Lisa. Ani ja by som na jej mieste nevedela, či sa mám z chýbajúcich závratov tešiť alebo sa pre to hnevať.

No hej, ak mám byť úprimná, mňa by to pravdepodobne potešilo. Bola som skôr bojko. Mala som rada pokoj.

„Skôr či neskôr k tomu dôjde,“ vravela lady Arista každý deň. „A potom musíme byť pripravení.“

A poobede počas hodiny dejepisu s pánom Whitmanom skutočne nastala tá chvíľa. Z jedálne som odišla hladná. V dezerte – egrešovom kompóte s vanilkovým pudingom – som našla čierny vlas a nebola som si istá, či patrí mne alebo nejakej pomocnej kuchárke. Tak či onak ma prešla chuť.

Pán Whitman nám vracal testy z dejepisu, ktoré sme písali minulý týždeň. „Očividne ste boli dobre pripravení. Najmä Charlotte. Jednotka s hviezdičkou, skvelá práca.“

Charlotte si odhrnula z tváre lesklý ryšavý prameň vlasov a hlesla och, akoby ju ten výsledok prekvapil. Pritom mala vždy a všade najlepšie známky.

No aj my s Leslie sme mohli byť spokojné. Obe sme dostali jedna mínus, aj keď naša *dobrá príprava* pozostávala z toho, že sme si pozreli filmy o kráľovnej Alžbete s Cate Blanchettovou na DVD a pritom sme sa napchávali čipsami a zmrzlinou. No na týchto hodinách sme na rozdiel od iných predmetov dávali dobrý pozor.

Hodiny s pánom Whitmanom nás tak zaujali, že sme nemohli nepočúvať. Sám pán Whitman bol veľmi zaujímavý. Väčšina dievčat bola doňho tajne alebo nie až tak tajne zaľúbená. Aj pani Counterová, naša zemepisárka. Očervenela, vždy keď pán Whitman prešiel okolo nej. Veď bol neskutočne príťažlivý, na tom sme sa zhodli

všetky. Všetky okrem Leslie. Jej pán Whitman pripomínal veвериčku z jednej animovanej rozprávky.

„Keď sa na mňa pozrie tými svojimi veľkými hnedými očami, vždy mu chcem dať orechy,“ vyhlásila. Napokon zašla až tak ďaleko, že dotieravé veвериčky v parku už nenazývala veвериčkami, ale *whitmankami*. Nanešťastie to bolo nákazlivé a medzičasom som už aj ja vravela aha, pozri, tam je malá tučná *whitmanka*, *aká je zlatá*, keď sa k nám nejaká priblížila.

Pre túto veвериčkovskú záležitosť sme boli s Leslie určite jedinými dievčatami v triede, ktoré o pánovi Whitmanovi nebásnili. Neustále som sa o to pokúšala (lebo chalani z našej triedy boli hrozne detinskí), no nič nepomáhalo. Prirovnanie k veвериčke sa mi nezmazateľne zahniezdilo v mozgu. A žiaden človek predsa neprechováva romantické pocity k veveričke!

Cynthia pustila do obehu fámu, že pán Whitman pracoval popri štúdiu ako model. Na dôkaz vystrihla reklamu z jedného bulvárneho časopisu, v ktorej sa muž – dosť podobný pánovi Whitmanovi – mydlil sprchovacím gélom.

Okrem Cynthie však nikto neveril tomu, že ten chlap v sprche je náš učiteľ. Ten mal totiž na brade jamku, a pán Whitman nie.

Chlapci z našej triedy si o pánovi Whitmanovi nemysleli, že je super. Najmä Gordon Gelderman ho nemohol vystáť. Než pán Whitman prišiel na našu školu, boli totiž všetky dievčatá z našej triedy zaľúbené do Gordona. Žiaľ, musím priznať, že aj ja, ale mala som iba jedenásť

a Gordon bol vtedy ešte celkom zlatý. Teraz v šestnástich bol už iba blbý. A už dva roky mutoval. No striedanie písania a bručania ho, bohužiaľ, neodradilo od neustáleho tárania nezmyslov.

Príšerne sa rozčuľoval nad svojou pätkou z testu. „To je diskriminácia, pán Whitman. Zaslúžil som si minimálne dvojku. Nemôžete mi dávať zlé známky iba preto, že som chlapec.“

Pán Whitman vzal Gordonovi test z ruky a otočil list.

„Alžbeta I. bola taká škaredá, že ju nechcel žiadny chlap. Preto ju všetci nazývali škaredá panna,“ prečítal nahlas.

Trieda sa zachichotala.

„No a? Veď je to pravda,“ bránil sa Gordon. „Tie vypúlené oči, vykrivené ústa a totálne bláznivý účes...“

Museli sme si dôkladne preštudovať portréty Tudorcov v Národnej portrétnej galérii a Alžbeta I. sa na obrazoch ani zďaleka nepodobala na Cate Blanchetovú. Ale, po prvé, úzke pery a veľké nosy boli možno vtedy považované za pôvabné, po druhé, oblečenie bolo úžasné, a po tretie, Alžbeta I. nemala síce manžela, ale zato mala kopu afér – okrem iného jednu so sirom... Ako sa len volal? Vo filme ho hral Clive Owen.

„Sama sa nazývala *panenskou kráľovnou*,“ povedal pán Whitman Gordonovi. „Lebo...“ Zasekol sa. „Nie je ti dobre, Charlotte? Bolí ťa hlava?“

Všetci sa pozreli na Charlotte. Charlotte sa držala za hlavu.

„Mám iba... závrat,“ hlesla a pozrela sa na mňa. „Všetko sa krúti.“

Zhlboka som sa nadýchla.

Je to tu. Naša stará mama bude nadšená. Nehovoriac o tete Glende.

„Och, paráda,“ zašepkala Leslie vedľa mňa. „Bude teraz *priesvitná*?“ Hoci nám lady Arista odmala vtíkala do hlavy, že v žiadnom prípade nesmieme pred inými ľuďmi hovoriť o záležitostiach v našej rodine, rozhodla som sa, že pri Leslie budem tento zákaz ignorovať. Veď bola moja najlepšia kamarátka – a najlepšie kamarátky nemajú medzi sebou žiadne tajomstvá.

Charlotte sa po prvý raz, odkedy ju poznám (čo je vlastne celý môj život), tvárila takmer bezradne. Zato ja som vedela, čo treba robiť. Teta Glenda mi to dosť často pripomínala.

„Odvediem Charlotte domov,“ povedala som pánovi Whitmanovi a vstala som. „Ak súhlasíte.“

Pán Whitman stále upieral pohľad na Charlotte. „To považujem za dobrý nápad, Gwendolyn,“ vyhlásil. „Dúfam, že to prejde, Charlotte.“

„Ďakujem,“ odvetila Charlotte. Cestou k dverám sa zľahka zapotácala. „Ideš, Gwenny?“

Poponáhľala som sa a chytila ju za ruku. Prvýkrát som si v Charlottinej prítomnosti pripadala aspoň trochu dôležitá. Byť pre zmenu užitočná bol dobrý pocit.

„Bezpodmienečne mi potom musíš zavolať a všetko porozprávať,“ zašepkala mi ešte Leslie.

Pred dverami sa Charlottina bezmocnosť opäť vytratila. Chcela si ísť ešte po veci do skrinky.

Kerstin Gierová
Červená
ako rubín

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Cooboo v Bratislave v roku 2020
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom
Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 128
Zodpovedná redaktorka Jana Števlíková
Technická redaktorka Viola Urbanová

Z nemeckého originálu *Kerstin Gier:*
Rubinrot - Liebe geht durch alle Zeiten,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Arena vo Würzburgu v roku 2009,
preložila Silvia Ivanidesová.
Jazyková úprava Zuzana Šmatláková
Sadzba Lucia Jurkovičová
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA a.s.